

og ligeledes som høist sandsynligt — hvad det ærede Medlem ogsaa tilføiede — at man heller ikke kunde vente Tilslutning dertil fra det andet Things Side, saa er det netop det mindst hensigtsmæssige Middel at vælge til at ophæve en saadan Uenighed, at indføre en yderligere Bestemmelse i Forslaget, som maatte gjøre det end vanskelligere for Regjeringen at gaa ind derpaa. Forslaget, som det her foreligger, er jo nemlig overensstemmende med det Forslag, som Udvalgets Flertal isjor havde indstillet, og som blev vedtaget her i Thinget, men med en væsentlig Forandring af Skalaen i § 5. Forvrigt har man taget Forslaget, saaledes som det forelaa, og det endog i den Grad, at man f. Ex. i Slutningen af § 7, 2del Stykke, har bibeholdt en Bestemmelse om, at naar den, der er sat paa Bortpenge, har havt en Tjenestetid af 10—15 Aar, skal han dog pensioneres, som om han havde tjent mellem 20 og 21 Aar, en Bestemmelse, som havde sin naturlige Betydning efter den forrige Skala, men som derimod staaer som en ren Urimelighed efter den Skala, som de Herrere have bragt ind i Forslaget. Det forekommer nu mig, at der ikke er nogen Rimelighed for, at en videre Drøftelse af denne Sag vil føre til den anstede Overenskomst med Regjeringen og altsaa til et praktisk Resultat. Jeg tror, at det fremkomne Lovforslag kun vil faae Betydning, som — hvad der maatte ogsaa hos enkelte Medlemmer har staaet som Maalet dermed — nemlig som en Præcission af, hvad man under kommende Forhold, navnlig udenfor dette Thing, vil fremstille som sin egentlige Duffe og Maal, men jeg tror neppe, at det vil være skiftet til at være Grundlaget for en Overenskomst. Jeg skal bemærke, at det neppe er ganske rigtig, som det ærede Medlem sagde, at Uoverensstemmelsen mellem Regjeringen og Udvalgets Flertal alene dreiede sig om det Punkt, at der ved de Gager, hvis Nettobeløb udgjorde mere end 1,200 Rd., skulde afdrages $\frac{1}{3}$ ved Pensionsberegningen, og at ingen Pension maatte stige over 2,000 Rd. Jeg tror, at Regjeringens Modstand ogsaa var rettet stærkt mod den Bestemmelse, hvori jeg forøvrigt tilbøielig var enig, at der ikke fremtidig skulde være

ingen egentlig Ret for Embedsmændenes Enten til Pension, men alene en Afgang til Understøttelse under den Forudsætning, at de vare trængende, ligesom Regjeringen ogsaa ganske vist med Bestemthed mødsatte sig Udvalgets Flertals Forslag om at stryge Understøttelser til Embedsmænds saderløse eller forældreløse Børn. Endelig var Bestemmelsen i § 2, om hvilken Afgjørelse der skal træffes med Hensyn til de Embedsmænd, som antages at have gjort sig skyldig i Misligheder, ved Udvalgets Flertals Forslag bragt i en saadan Skikkelse, at Regjeringen erklærede, at den ingenfinde kunde gaa ind derpaa, og det er netop den samme Skikkelse, hvori det nu foreligger i dette Forslag. Uoverensstemmelserne ere saaledes vistnok baade større og flere, end det ærede Medlem fremstillede det, og de ere jo, som sagt, værende ved denne ene Forandring af Pensionsstalaen. Denne Forandring af Pensionsstalaen eller, som den med et nyt godt dansk Ord kaldes, Trinfølgen, er vistnok, som ærede Medlemmer ville vide, ikke af overdreven stor finantiel Betydning, d. v. s. for Staten, der ganske vist ikke vil vinde noget Betydeligt derved, men derimod vil den ramme meget haardt de enkelte, over hvem det gaar ud. Det har jo hidtil været Principet, at man lod Pensionen stige temmelig stærkt i det første Aar, medens en mere moderat Stigen paafølgte i de følgende Aar, og dette Princip var jo navnlig grundet paa, at Pensionsretten ellers, naar Bedkommende var bleven affædiget i de første Aar efter Ansættelsen, vilde være saa godt som uden Betydning, hvorved det Værn, som den Paagældende grundlovs-mæssig skulde have mod vilkaarlig Affædigelse, i en væsentlig Grad vilde svækkes. Det er dette Princip, som de ærede Herrere for en meget væsentlig Del ville fravige, idet der foreslaas, at Pensionen fra første Færd stiger efter en jevnt opadstiggende Skala. Efter de Oplysninger, som foreligge os i den af det ærede Medlem omtalte Overenskomst, hvoraf der ligeledes var gjort Uddrag i det Forslag til en Pensionslov, som Regjeringen indbragte for 2 Aar siden, vil det erindres, at det, naar man tog Aarene fra 1851 til 1863 for sig, viste sig, at af de 646 Pensioneringer, som ere skete i disse Aar, vare